

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8420010115
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8420010115.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 15.06.2022 v Prešove takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku na podklade odvolania obžalovaného T. L. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/22/2020 zo dňa 25.01.2022 v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného T. L. - nar. XX.XX.XXXX v B., bytom W., S. č. XXX/XX, okr, Kežmarok,

u z n á v a v i n n ý m , ž e

- dňa 19.07.2019 v čase okolo 18.00 hod. za rodinným domom s popisným číslom XXX na ulici S. v obci W., okres Kežmarok, pod vplyvom alkoholu a počas hádky viacerých tam nachádzajúcich sa osôb, napadol prítomného maloletého L. P., nar. XX.XX.XXXX, tým spôsobom, že do neho hodil kovovú sekeru s dreveným poriskom, ktorou ho trafil do hlavy v oblasti temena, čím mu spôsobil otvorenú zlomeninu lebečnej klenby v čelovo-spánkovo-temennej oblasti vľavo so zakrvácaním pod pavúčnicový obal mozgu, išlo o trieštivú zlomeninu s posunom úlomkov, pričom z lekárskeho hľadiska ide o ťažké poranenie, došlo k poraneniu mozgu ako životne dôležitého orgánu, a skutku sa dopustil aj napriek tomu, že dňa 03.08.2018 bol postihnutý za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za čo mu bola Obvodným oddelením Policajného zboru Kežmarok uložená bloková pokuta v sume 30,- €, číslo pokutového bloku 17120349,

t e d a

- inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví
- dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného a spáchal taký čin, hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý

t ý m s p á c h a l

- zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Tr. zákona, a za to mu

u k l a d á

podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zákona ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona pre výkon trestu odňatia slobody ho zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) a § 74 ods. 1 Tr. zákona ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 83 ods. 1 písm. d) Tr. zákona zhabáva vec - sekeru s dĺžkou rukoväte 48 cm, čepeľ o šírke 11 cm a dĺžke 18 cm.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku ukladá obžalovanému povinnosť nahradiť poškodeným:
L. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W., S. XXX/XX, škodu vo výške 4.052,- eur z titulu bolestného,
E. zdravotná poisťovňa, a. s., B. XX, Q., IČO XXXXXXXXX, škodu vo výške 3.129,44 eur.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/22/2020 z 25.01.2022 bol obžalovaný T. L. uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 19.07.2019 v čase okolo 18.00 hod. za rodinným domom s popisným číslom XXX na ulici S. v obci W., okres Kežmarok, pod vplyvom alkoholu a počas hádky viacerých tam nachádzajúcich sa osôb, napadol prítomného maloletého L. P., nar. XX.XX.XXXX, tým spôsobom, že do neho hodil kovovú sekeru s dreveným poriskom, ktorou ho trafil do hlavy v oblasti temena, čím mu spôsobil otvorenú zlomeninu lebečnej klenby v čelovo-spánkovo-temennej oblasti vľavo so zakrvácaním pod pavučnicový obal mozgu, išlo o trieštivú zlomeninu s posunom úlomkov, pričom z lekárskeho hľadiska ide o ťažké poranenie, došlo k poraneniu mozgu ako životne dôležitého orgánu, a skutku sa dopustil aj napriek tomu, že dňa 03.08.2018 bol postihnutý za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za čo mu bola Obvodným oddelením Policajného zboru Kežmarok uložená bloková pokuta v sume 30,- €, číslo pokutového bloku 17120349,

za čo mu bol podľa § 155 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2, 4, § 41 ods. 1 Tr. zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 4 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona obžalovanému bol uložený i trest prepadnutia veci a to 1 kus sekery s dĺžkou rukoväte 48 cm, čepeľ o šírke 11 cm a dĺžke 18 cm, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona mu bolo uložené aj ochranné protialkoholické liečenia ambulantnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému L. U. škodu 4.052,- Eur a E. zdravotná poisťovňa a.s. škodu vo výške 3129,44 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný proti výroku o vine a treste ihneď po jeho vyhlásení. V dodatočne predložených dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu, ktorého si obžalovaný v odvolacom konaní zvolil, vyslovil, že rozhodnutie je nezákonné, nakoľko vykonané vyšetrovanie tak v prípravnom konaní ako aj dokazovanie na hlavnom pojednávaní pred súdom žiadnym spôsobom nepochybne nepreukazuje spáchanie skutku v rozsahu uvedenom v skutkovej vete napadnutého rozsudku. S tvrdením prvostupňového súdu, že jeho obrane neuveril, pretože jeho tvrdenia boli vyvrátené výpoveďou svedkov, znaleckými posudkami a ostatnými zabezpečenými dôkazmi, nemožno súhlasiť, nakoľko z napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd zohľadnil zo svedeckých výpovedí iba výpovede poškodeného L. U. a svedkov D. U., L. U., B. F. a T. U.. Prvostupňový súd sa žiadnym spôsobom v rozsudku nevysporiadal s výpoveďami svedkov L. G., T. G., G. U. a J. W., ktorých výpovede sú v rozpore s výpoveďami vyššie uvedených svedkov a to najmä v tých skutočnostiach, že uvedení svedkovia nevideli, že by mal obžalovaný v ruke sekeru. Ani nevideli, kto mal zraniť poškodeného L. U., pričom tam mala byť hromadná bitka, do ktorej sa zapojili dve rodiny. Tiež poukázal na skutočnosť, že na zaistenej sekere sa nenašli žiadne daktyloskopické stopy, ktoré by preukazovali jeho vinu, ani sa nenašla DNA, ktorá by patrila obvinenému. Uvedený postup, ak odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje vyhodnotenie výpovedí svedkov, je v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, pričom súd má hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Postupom súdu bola táto trestnoprávna zásada porušená zásadným spôsobom a to tak, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, prečo prvostupňový súd nijakým spôsobom nezohľadnil určité výpovede svedkov a o určité výpovede oprel svoje rozhodnutie. V súvislosti s touto námietkou poukázal i na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 243/2008. Tiež poukázal na zásadu trestného konania „in dubio pro reo“, podľa ktorej sa v prípade akýchkoľvek pochybností postupuje v prospech obžalovaného. V uvedenom prípade neexistujú relevantné dôkazy, ktoré by ho usvedčovali, že by sa mal dopustiť skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V rámci trestného konania sa nemá vyvíňať zo skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, ale vina mu musí byť preukázaná bez pochybností, čo sa v tomto prípade nestalo a to s poukazom na všetky vykonané výpovede v trestnom konaní. Ak by však aj napriek všetkým uvedeným skutočnostiam mal odvolací súd za to, že mu vina bola dostatočne preukázaná, má za to, že jeho konanie by malo byť kvalifikované ako trestný čin podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zákona, nakoľko pre naplnenie skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 Tr. zákona musí byť v trestnom konaní preukázaný a v rozhodnutí jasne a bez akýchkoľvek pochybností odôvodnený úmysel páchatel'a spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, čo v danom prípade absentuje. V danom čase a na danom mieste bol konflikt dvoch rodín, kde bolo prítomných okolo 50 osôb. Tento konflikt prerástol do vzájomného napádania a to takým spôsobom, že rôzne osoby hádzali po sebe rôzne predmety, najčastejšie kamene. Vznikla chaotická situácia, pri ktorej dve skupiny ľudí na seba útočili navzájom. Z uvedeného nemožno vylúčiť úmysel páchatel'a činu spôsobiť ujmu na zdraví, ale určite nemožno z uvedeného vyvodit' úmysel páchatel'a spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. „K naplneniu zločinu ublíženia na zdraví podľa

§ 155 Tr. zákona nestačí, aby páchatel' úmyselne vykonal niečo, čo spôsobilo ťažkú ujmu na zdraví, ale je potrebné, aby jeho úmysel smeroval aj k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví.“ (R19/1963) Úmysel páchatel'a spôsobiť inému ťažkú ujmu na zdraví nemožno vyvodzovať len z povahy predmetu, ktorým bol vedený útok. Je potrebné zvážiť aj ďalšie okolnosti prípadu, ako sú spôsob použitia tohto predmetu, intenzita vedeného úderu a pod.“ (R 35/1991, obdobne aj R 5/1995-III) Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, resp. aby sám rozhodol tak, že ho podľa § 285 Tr. poriadku oslobodí spod obžaloby.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa

§ 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie je dôvodné pre nesprávne právne posúdenie skutku.

Odvolací súd v prvom rade podrobil prieskumu postup konajúceho súdu, bez zákonnosti ktorého nie je možné dospieť k zákonnému rozhodnutiu. V rámci revízie nezistil žiadne podstatné chyby,

ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku, keďže obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa ku skutku kladenému mu za vinu, mal možnosť vypočúvať svedkov, čo aj realizoval osobne, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, predkladať dôkazy a navrhovať ich vykonanie, ako aj predniesť argumentáciu o svojej nevine v rámci záverečnej reči a posledného slova. S prihliadnutím na uplatňovanie svojich obhajobných práv obžalovaným odvolací súd nezistil žiadne porušenie práva na obhajobu.

Konajúci súd vykonal dokazovanie podľa pravidiel stanovených procesným predpisom, preto o jeho výsledky mohol opierať svoje skutkové zistenia, ktoré sú uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku. Hoci obžalovaný popieral spáchanie skutku s tým, že bitku videl, ale sa do nej nezapájal a sekeru v ruke nemal, konajúci súd tejto jeho obrane neuveril, pretože jeho tvrdenia boli vyvrátené predovšetkým výpoveďami svedkov a znaleckými posudkami. Obžalovaného zo žalovaného konania usvedčuje svedok L. U., ktorý videl, ako obžalovaný hodil sekeru do hlavy jeho brata. Skutočnosť, že obžalovaný držal v ruke sekeru, vyplýva i z výpovede D. U., poškodeného L. U., či svedka B. F.. Mechanizmus vzniku poranenia u poškodeného objektivizoval znalec z odvetvia traumatológie a chirurgie a tento zodpovedá tvrdeniam poškodeného.

Odvolací súd po posúdení obsahu dokazovania, ktorý je rozvedený vo svojej podstate v odôvodnení napadnutého rozsudku, uzavrel, že konajúci súd dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, jeho hodnotenie je presvedčivé, má logický základ a vychádza z reálnych tvrdení, o ktorých nie sú dôvodné pochybnosti. So zreteľom na uplatňované odvolacie námietky všeobecného charakteru obžalovaným vo vzťahu ku skutkovým zisteniam odvolací súd dopĺňa dôvody predložené konajúcim súdom o nasledovné úvahy:

Je nesporné, že v rozhodnej dobe došlo v rómskej osade k hromadnému napádaniu sa tam prítomných rodín, ktorého sa zúčastnil aj obžalovaný T. L., ktorá skutočnosť vyplýva nielen z výpovedí svedkov svedčiacich proti nemu, ale aj v jeho prospech. Poškodený L. U. a jeho otec D. U. sa tohto konfliktu aktívne nezúčastnili, keďže po príchode na miesto samé vo veľmi krátkej dobe došlo k zraneniu poškodeného M. U. po vystúpení z auta. Lekárskym vyšetrením bolo preukázané, že poškodený utrpel trieštivú zlomeninu kostí lebky s posunom úlomkov prenikajúcou do vnútra lebky so zakrvácaním pod pavúčnicový obal mozgu, ktoré poranenie mohlo byť spôsobené hodenou sekerou, ktorá poškodeného zasiahla do hlavy. Toto poranenie podľa posúdenia znalca si poškodený nemohol spôsobiť sám, poranenie nemohlo vzniknúť ani pádom na zem, či úderom alebo hodeným kameňom. Z uvedeného je tak evidentné, že poškodený po príchode do miesta bydliska utrpel vážnu ujmu na zdraví a to v čase, kedy tam prebiehal konflikt medzi viacerými osobami. Túto okolnosť nikto nenamietal a potvrdzujú to všetci vypočutí svedkovia, ktorí sa konfliktu zúčastnili a registrovali jeho priebeh.

Je faktom, že proti sebe stoja dve skupiny svedkov, ktorí vypovedajú buď v prospech alebo v neprospech obžalovaného J. L.. Obe tieto skupiny v podstate tvoria príbuzenstvo buď obžalovaného alebo poškodeného. Námietku obžalovaného, že výpovede svedkov L. G., T. G., G. U. a J. W. sú v rozpore s ostatnými výpoveďami svedkov (príbuzných poškodeného), odvolací súd neuznal, pretože svedok J. W. sa v čase, kedy bol poškodený zranený, na mieste incidentu nenachádzal, svedkovia L. G. a G. U. nevideli priebeh útoku na poškodeného, pričom T. G. sa k vzniku poranenia poškodeného nevyjadrovala. Z uvedených výpovedí preto nebolo možné, pokiaľ ide o priebeh útoku na poškodeného, ani vychádzať.

Spôsob útoku obžalovaného na poškodeného bol ustálený predovšetkým na základe výpovedí svedkov L. U. a B. F., ktorí vypovedali, že obžalovaný hodil sekeru a táto zasiahla poškodeného L. U. do hlavy. Svedok D. U. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že registroval sekeru v ruke obžalovaného, ktorou sa oháňal, pritom pri podaní trestného oznámenia dňa 19.07.2019 uviedol, že videl, ako T. L., prezývaný T., mal ruku sekeru a hodil jeho synovi sekeru do hlavy. Týmto výpoveďami, ako to správne konštatoval aj konajúci súd, korešpondujú závery znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva, pretože charakter poranenia a to otvorená trieštivá zlomenina kostí lebky o dĺžke cca 8 cm prejavujúca sa ako sečná rana poukazuje na použitie predmetu s ostrou hranou, čomu zodpovedá sekera, ku ktorej sa vyjadrovali vyššie menovaní svedkovia. Napokon znalec vylúčil, aby poranenie vzniklo či už pádom na zem alebo zasiahnutím hodeným kameňom práce na charakter a rozsah poranenia. Okrem toho z lekárskej správy vystavenej 19.07.2019 na centrálnom príjme úrazovej chirurgie plynie i to, že L. U. ako spôsob vzniku poranenia uvádzal - dostal sekerou po hlavu.

Hodnotiac uvedené zistenia odvolací súd v zhode s konajúcim súdom uzavrel, že vina obžalovaného bola preukázaná bez rozumných pochybností, pričom výpovede svedkov L. G., T. G., G. U. a J. W. ju nemôžu žiadnym spôsobom spochybniť so zreteľom na to, že menovaní svedkovia buď neboli účastní incidentu alebo útok na poškodeného v rámci hromadného konfliktu neregistrovali zaoberajúc sa inými útokmi, keďže sa tam hádzali predmety rôzneho druhu. Preto ani námietka obžalovaného, že títo svedkovia vypovedali rozporne s výpoveďami svedkov, z ktorých vychádzal konajúci súd pri ustálení skutkového stavu, nebola uznaná, i keď L. G. tvrdil, že obžalovaný nemal sekeru v rukách a svedkyňa T. G. vypovedala, že nikto nemal sekeru v rukách.

Skutočnosť, že na zaistenej sekere neboli nájdené daktyloskopické stopy, ktoré by sa stotožnili s odtlačkami obžalovaného, a ani zaistený biologický ster nebol stotožnený s DNA profilom porovnávacieho materiálu označeného ako T. L., nespochybňuje ustálené skutkové zistenia, pretože skutok sa stal dňa 19.07.2019 okolo 18,00 hod., pričom obhliadka miesta činu, pri ktorej bola zaistená ako vecná stopa sekera, sa vykonala dňa 20.07.2019 v čase od 00,10 hod. do 00,55 hod., teda od doby vzniku poranenia u poškodeného uplynula doba dlhšia ako 6 hodín, počas ktorej bolo možné so zaisteným predmetom manipulovať.

Konajúci súd skutok právne posúdil ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona s poukázaním na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby podľa názoru konajúceho súdu bola osoba poškodeného, ktorý v čase spáchania skutku bol pred dovŕšením 17 roku veku, teda v zmysle § 127 ods. 1 Tr. zákona bol dieťaťom a považoval sa tak v tomto čase za chránenú osobu v zmysle § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

S touto právnou kvalifikáciou sa ale odvolací súd nestotožnil, pretože skutkové okolnosti neobsahujú okrem dátumu narodenia, ktorý osvedčuje vek poškodeného, žiadne iné okolnosti poukazujúce na to, aby sa obžalovaný práve v dôsledku veku poškodeného dopustil žalovaného konania. Inak povedané, skutkové okolnosti neobsahujú žiadnu subjektívnu súvislosť medzi spáchaním trestného činu a vekom poškodeného, ktorá by napĺňala zákonný znak uvedený pod písm. b) ods. 2 § 155 Tr. zákona, a táto v konaní ani nebola dokazovaná (primerane R 117/2014).

Uvedené zistenie viedlo odvolací súd k záveru, že napadnutým rozsudkom bolo porušené hmotnoprávne ustanovenie § 155 ods. 2 písm. b) Tr. zákona, v dôsledku čoho bol napadnutý rozsudok zrušený postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku v celom rozsahu. Vzhľadom k tomu, že konajúci súd vytvoril dostatočný podklad pre rozhodnutie vo veci samej, odvolací súd v zmysle § 322 ods. 3 Tr. poriadku rozhodol vo veci sám tak, že obžalovaného na základe skutkového stavu ustáleného konajúcim súdom uznal vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Tr. zákona, keďže obžalovaný svojím konaním tým, že hodil sekeru a zasiahol poškodeného M. U. spôsobil mu tým ťažkú ujmu na zdraví, naplnil znaky nielen trestného činu ublíženia na zdraví s následkom ťažkej ujmy ale súčasne aj trestného činu výtržníctva, keď napadol iného. Kvalifikačný moment pri prečine výtržníctva „hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý“ bol preukázaný blokom na pokutu uloženú mu za spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu dňa 03.08.2018, keď napadol iného a hrubo sa k nemu správal.

Obžalovaný namietal i subjektívnu stránku žalovaného trestného činu ublíženia na zdraví so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa mal skutok stať, hoci ho popieral a namietal správnosť skutkových zistení. Konajúci súd uzavrel, že obžalovaný konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zákona. Odvolací súd však zastáva názor, že nebolo preukázané, aby obžalovaný hodil sekeru cielene na hlavu poškodeného. Táto okolnosť, ktorá by zodpovedala záveru o priamom úmysle, dokázaná nebola. Z výsledkov vykonaného dokazovania možno ale vyvodiť, že obžalovaný hodil sekeru smerom k poškodenému z väčšej vzdialenosti, z neho nie je ale zrejme postavenie obžalovaného pred odhodením sekery, akou intenzitou ju hodil a či bola sekera hodená cielene. Z dôvodu absencie objasnenia týchto okolností preto možno usudzovať na nepriamy úmysel spôsobiť inému ťažkú ujmu na zdraví. Obžalovaný totiž vedel, že pokiaľ hodí predmet, ktorý je dôrazným voči telu, a tento zasiahne telo človeka, môže mu spôsobiť nielen ľahkú ujmu na zdraví ale aj vážne poškodenie zdravia, čo sa napokon aj stalo. Charakter predmetu použitého na útok, intenzita útoku, v tomto prípade hodenie sekery s väčšou silou, keďže došlo k poškodeniu lebečných kostí, ktoré sú pomerne tvrdé, ako aj samotný útok poukazujú na vedomosť obžalovaného, že takýmto konaním môže spôsobiť inému ťažkú ujmu a v prípade, že

tento následok spôsobí, bol s ním uzročený. Pri ustálení subjektívnej stránky odvolací súd použil zásadu „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obžalovaného“, pretože dokazovaním neboli dokázané bližšie okolnosti útoku, z ktorých by bolo možné vyvodiť zámer obžalovaného zasiahnuť hlavu poškodeného. Keďže ďalším dokazovaním už nie je možné objasniť rozhodné okolnosti dôležité pre zavinenie, odvolací súd vychádzal z priaznivejšej varianty priebehu skutkového deja pre obžalovaného a tou je, že obžalovaný počas hromadného konfliktu bezcieľne hodil sekeru, ktorá zasiahla poškodeného v oblasti hlavy, čo osvedčuje len nepriamy úmysel.

Odvolací súd súčasne rozhodoval aj o uložení trestu, keďže v nadväznosti na zrušenie výroku o vine boli zrušené všetky s tým súvisiace výroky.

Konajúci súd priznal obžalovanému dve priťažujúce okolnosti. Obžalovaný spáchal dva trestné činy, čo sa premietlo do priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. h) Tr. zákona, a predchádzajúce odsúdenie obžalovaného za úmyselný trestný čin vyhodnotil ako priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m) Tr. zákona. Odvolací súd sa stotožnil iba s priznaním jednej priťažujúcej okolnosti, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, na predchádzajúce odsúdenie, ktoré je podľa odpisu registra trestov z roku 2003, keď bol vo veku mladistvých, neprihliadal, pretože od výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov za trestný čin krádeže dňa 06.08.2004 do spáchania prerokúvaného skutku uplynula doba 15 rokov. Konajúci súd obžalovanému nepriznal žiadnu poľahčujúcu okolnosť a to ani, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, pretože obžalovaný páchal priestupky, z ktorých jeden z nich bol okolnosťou pre použitie vyššej trestnej sadzby pri posúdení konania obžalovaného ako prečinu výtržníctva, na čo je poukázané vyššie.

Pri prevahe priťažujúcich okolností sa pri ukladaní trestu aplikovala sprísňovacia zásada uvedená v § 38 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorej sa zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby. Za danej situácie, ak základná trestná sadzba za zločin podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona je vymedzená na 4 roky až 10 rokov, po jej úprave zvýšením dolnej hranice odvolací súd mohol ukladať trest v rozmedzí od 6 rokov do 10 rokov. So zreteľom na okolnosti prípadu, na spôsobený následok, na osobu obžalovaného, ktorý sa v posledných 15 rokoch pred spáchaním skutku dopúšťal menej závažných protiprávných konaní posúdených ako priestupky, odvolací súd uzavrel, že uloženie úhrnného trestu odňatia slobody za obidva trestné činy aj za použitia § 41 ods. 1 Tr. zákona na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 6 rokov je trestom primeraným. Trest bol ukladaný za zločin, ktorý je trestným činom najprísnejšie trestným. Okolnosti, ktoré by podmieňovali aplikáciu ustanovenia § 39 Tr. zákona zistené neboli.

Obžalovaný bol pre účely výkonu trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, čím boli naplnené podmienky ustanovené v § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona.

Vo veci bolo vykonané aj znalecké dokazovanie z odvetvia psychiatrie za účelom objasnenia duševnej spôsobilosti obžalovaného, u ktorého bolo dokazovaním preukázané, že sa skutku dopustil v stave po požití alkoholu. Zo záznamu o dychovej skúške vykonanej dňa 19.07.2019 o 21:28:23 hod. je totiž zrejmy výsledok 0,79 mg/l, čo poukazuje na ovplyvnenie alkoholom i počas hromadného napádania v osade. Táto okolnosť ale nemala vplyv na rozpoznávaciu a ovládaciu schopnosť obžalovaného, avšak znalec stanovil závislosť obžalovaného od alkoholu v jeho II. varovnom štádiu podľa Jelínka a vzhľadom na nadmerné nadužívanie alkoholu obžalovaným odporučil uložiť mu ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Uloženie ochranného liečenia má tak svoj základ nielen v znaleckom dokazovaní, ale aj v skutkových zisteniach, že skutok spáchal pod vplyvom návykovej látky, čo zodpovedá podmienkam stanoveným pre uloženie ochranného liečenia v § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona. Ambulantná forma ochranného liečenia so zreteľom na rozvíjajúcu sa závislosť je postačujúca.

Konajúci súd uložil obžalovanému aj trest prepadnutia veci - sekery zaistenej pri obhliadke miesta činu. Podľa názoru odvolacieho súdu vlastníctvo obžalovaného k zaistenej sekere preukázané nebolo, pretože obžalovaný popieral, aby spáchal skutok, vlastníctvo k nej neuznával a dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní nebolo dokázané, aby sekera patrila obžalovanému. Za daného stavu odvolací súd o zaistenej veci rozhodol tak, že zaistenú vec zhabal postupom podľa § 83 ods. 1 písm. d) Tr. zákona.

Napokon odvolací súd rozhodol aj o uplatnených nárokoch na náhradu škody v zhode s napadnutým rozsudkom. Znalec z odvetvia zdravotníctva stanovil aj bodové ohodnotenie bolestného u poškodeného L. U. na 200 bodov, pričom výška náhrady za 1 bod v čase spáchania skutku bola 20,26 eur, čo tvorí celkovú sumu 4.052,00 eur. Poškodená E., zdravotná poisťovňa, a. s., si uplatnila za vynaložené náklady na liečbu poškodeného M. U. celkom sumu 3.129,44 eur z titulu poskytnutia ústavnej starostlivosti, ambulantného ošetrovania, dopravy DZS a RZS a za laboratórne výkony. Vzhľadom k tomu, že medzi konaním obžalovaného a spôsobeným následkom je príčinná súvislosť, bolestné ako aj vynaložené náklady na liečbu poškodeného majú svoj základ vo vine obžalovaného, ich výška sporná nebola, preto obžalovanému bola uložená povinnosť nahradiť aj uplatnenú škodu poškodenými.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd na podklade odvolania obžalovaného tomuto vyhovel iba čiastočne a to spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti touto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.